

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 449/2017-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], Ústav na výkon väzby [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Antalom, advokátska kancelária, Hlavná 13, Trnava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 95/2016 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 101/2016 v súvislosti s právom na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 95/2016 p o r u š i l základné právo [REDAKOVANÉ] na prednostné a urýchlené rozhodnutie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré mu j e Okresný súd Bratislava IV p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

3. ■■■■■ priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 449,56 € (slovom štyristoštyridsaťdeväť eur a päťdesiatšesť centov), ktorú je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. Michala Antala, Hlavná 13, Trnava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 449/2017-20 zo 6. júla 2017 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť ■■■■■, ■■■■■, Ústav na výkon väzby ■■■■■ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 95/2016 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 101/2016 v súvislosti s právom sťažovateľa na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe. Ústavný súd zároveň uvedeným uznesením ustanovil sťažovateľovi právneho zástupcu z radov advokátov.

2. Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ v podaní zo 17. augusta 2017, okresný súd vo vyjadrení z 27. júla 2017 a krajský súd vo vyjadrení z 20. júla 2017 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

3. Zo sťažnosti vyplýva (v rozsahu, v akom bola prijatá na ďalšie konanie), že sťažovateľ 15. augusta 2016 požiadal prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV (ďalej

len „prokurátor“) o prepustenie z väzby. V tom čase bola trestná vec vedená proti nemu v štádiu prípravného konania. Prokurátor sám žiadosti nevyhovel a 19. augusta 2016 ju postúpil na rozhodnutie okresnému súdu.

4. Okresný súd nariadil termín výsluchu sťažovateľa na 6. október 2016. V ten istý deň sťažovateľ okresnému súdu predložil písomné doplnenie žiadosti o prepustenie z väzby, v ktorom okrem iného napádal neprimeranosť dĺžky konania podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Okresný súd uznesením sp. zn. 3 T 95/2016 zo 6. októbra 2016 žiadosť sťažovateľa zamietol, avšak podľa názoru sťažovateľa k jeho argumentom týkajúcim sa zákonnosti väzby nezaujal žiadne stanovisko.

Sťažovateľ ihneď po vyhlásení uznesenia podal proti uvedenému uzneseniu sťažnosť, ktorú 12. októbra 2016 písomne odôvodnil.

5. Uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 101/2016 z 26. októbra 2016 bola sťažnosť zamietnutá, pričom podľa názoru sťažovateľa ani krajský súd nezaujal žiadne stanovisko k jeho argumentácii týkajúcej sa zákonnosti väzby. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 3. novembra 2016.

Sťažovateľ je toho názoru, že toto konanie nebolo nijak zvlášť zložitú, lebo ide o trestný čin patriaci do bežnej agendy trestných súdov. Od podania žiadosti až do rozhodnutia okresného súdu uplynulo 51 dní. Počas tohto obdobia sťažovateľ nepodával žiadne procesné návrhy, z čoho treba podľa jeho názoru vyvodiť, že takáto dĺžka konania nemôže byť ani v najmenšom pripisovaná na jeho vrub.

Od rozhodnutia okresného súdu až do doručenia uznesenia krajského súdu uplynulo ďalších 28 dní. Znamená to podľa sťažovateľa, že rozhodovanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby trvalo minimálne 79 dní rátaných od podania žiadosti prokurátorovi až do doručenia uznesenia krajského súdu, teda od 15. augusta do 3. novembra 2016.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že napadnuté konanie neprebehlo urýchlene. Podľa jeho názoru záruky čl. 5 ods. 4 dohovoru neboli v jeho prípade dodržané, a preto došlo k porušeniu jeho práv vyplývajúcich z čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Bratislava 4 postupom a rozhodnutím zo dňa 06.10.2016 sp. zn. 3 T 95/2016 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava zo dňa 26.10.2016 sp. zn. 1 Tos 101/2016 porušili právo sťažovateľa podľa článku 5 ods. 3 a 4 dohovoru a podľa článku 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR v súvislosti s rozhodovaním obvineného o prepustenie z väzby.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.10.2016 sp. zn. 1 Tos 101/2016 sa zrušuje, Krajskému súdu sa prikazuje aby vo veci znova konal a rozhodol.

3. Okresný súd Bratislava 4 je povinný vyplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 euro a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd Bratislava je povinný vyplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000 euro a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

7. Z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr 3035/2016 z 27. júla 2017 doručeného ústavnému súdu 4. augusta 2017 vyplýva, že 19. augusta 2016 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, a to prostredníctvom prokurátora. Žiadosť bola evidovaná pod sp. zn. 0 Tp 89/2016. Sudca pre prípravné konanie určil 21. augusta 2016 termín výsluchu sťažovateľa na 13. september 2016. Následne sudca pre prípravné konanie vydal pokyn spisovej kancelárii na zrušenie termínu výsluchu, keďže 5. septembra 2016 bola na sťažovateľa podaná obžaloba, ktorá sa viedla pod sp. zn. 3 T 95/2016. Dňa 6. septembra 2016 zákonný sudca určil termín výsluchu sťažovateľa na 6. október 2016 a zároveň vydal pokyn na zrušenie termínu výsluchu stanoveného na 13. september 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 89/2016. Dňa 6. októbra 2016 uznesením sp. zn. 3 T 95/2016 bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá. Proti uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú písomne doručil krajskému súdu 12. októbra 2016. Sťažnosť bola okresnému súdu postúpená z krajského súdu toho istého dňa. Dňa 17. októbra 2016 sťažovateľ doručil krajskému súdu doplnenie sťažnosti, ktoré krajský súd postúpil okresnému súdu 18. októbra 2016. Dňa 19. októbra 2016 bol spis okresného súdu sp. zn. 3 T 95/2016 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o podanej

sťažnosti. Dňa 24. októbra 2016 bol určený termín neverejného zasadnutia na 26. október 2016, keď bolo o sťažnosti rozhodnuté tak, že ju krajský súd zamietol.

Podľa názoru predsedníčky okresného súdu sa vo veci konalo v súlade s požiadavkou na urýchlené rozhodovanie o väzbe, a to riadne, plynule a bezprieťahovo. Treba dodať, že sudca pre prípravné konanie stanovil termín výsluchu sťažovateľa na 13. september 2016 s prihliadnutím na lehoty potrebné na doručovanie realizované Slovenskou poštou, ako aj na prípravu eskorty väznice a lehotu na prípravu na výsluch procesných strán. Vzhľadom na tieto skutočnosti bolo technicky nemožné určiť termín výsluchu skôr. Nasledujúci deň po podaní obžaloby už zákonný sudca stanovil výsluch sťažovateľa na 6. október 2016. V termíne od 6. septembra do 6. októbra 2016 mal zákonný sudca vytýčených 34 pojednávaní a od 26. do 30. septembra 2016 sa zúčastnil plánovanej rehabilitácie. Zo všetkých týchto dôvodov nebolo možné rozhodnúť o žiadosti sťažovateľa skôr ako 26. októbra 2016. V závere treba konštatovať, že konanie okresného súdu bolo v súlade s požiadavkami dohovoru, týkajúcimi sa urýchlenosti konania vo väzbe. Preto navrhuje vysloviť, že označené práva sťažovateľa neboli porušené, a navrhuje, aby sťažnosť bola zamietnutá ako nedôvodná. Ak by ústavný súd dospel k záveru o porušení práva sťažovateľa, priznanie ním požadovanej sumy 3000 € by bolo neprimerané. Napokon na dotaz ústavného súdu predsedníčka okresného súdu uvádza, že v zmysle rozvrhu práce okresného súdu na rok 2016 bol sudcom pre prípravné konanie k 19. augustu 2016 JUDr. Ivan Alman (od 15. augusta 2016 od 7.30 h do 22. augusta 2016 do 7.30 h) a náhradnou sudkyňou bola JUDr. Jozefína Králová.

8. Z vyjadrenia predsedu krajského súdu sp. zn. 1 Spr V/346/2017 z 20. júla 2017 doručeného ústavnému súdu faxom 20. júla 2017 a poštou 27. júla 2017 vyplýva, že vec bola pridelená do senátu 1 To 19. októbra 2016. Následne 25. októbra 2016 bol určený termín neverejného zasadnutia na 26. október 2016, keď bolo aj o sťažnosti rozhodnuté a uznesenie bolo vypracované. K expedovaniu uznesenia došlo 31. októbra 2016 a spis bol vrátený okresnému súdu 2. novembra 2016. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 3. novembra 2016. Z hľadiska rozhodovania krajského súdu preto neboli zistené žiadne prieťahy.

9. Z repliky právneho zástupcu sťažovateľa zo 17. augusta 2017 doručenej ústavnému súdu 22. augusta 2017 vyplýva, že so stanoviskami okresného súdu a krajského súdu nesúhlasí. Trvá na tom, že postup okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o väzbe bol poznačený neprimeranou dĺžkou. Na tom nič nemenia argumenty okresného súdu týkajúce sa objektívnych skutočností (napr. absurdný argument týkajúci sa 18-dňovej úložnej lehoty na pošte). Požadovaná čiastka finančnej satisfakcie je v súlade s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach. Náhradu trov konania vyčísľuje v celkovej sume 449,56 €, a to vrátane straty času, cestovného a amortizácie v súvislosti s vycestovaním právneho zástupcu za sťažovateľom do [REDACTED] v rámci prevzatia a prípravy jeho zastúpenia.

II.

10. Z prípisu prokurátora č. k. 2 Pv 225/16/1104-47 z 19. augusta 2016 adresovaného okresnému súdu vyplýva, že žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nebolo vyhovené, a preto sa žiadosť predkladá na rozhodnutie okresnému súdu. Podľa názoru prokurátora dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naďalej trvá v nezmenenom rozsahu ako pri vzatí do väzby.

11. Z rukou písaného referátu sudcu okresného súdu (ktorého podpis je nečitateľný) z 21. augusta 2016 vyplýva, že termín výsluchu sťažovateľa sa určuje na 13. september 2016 o 12.45 h. Dodatočne bez označenia dátumu je dopísaný pokyn termín výsluchu zrušiť s tým, že „5. 9. *napadla obžaloba*“.

12. Z obžaloby prokurátora č. k. 2 Pv 225/16/1104-53 z 31. augusta 2016 vyplýva, že bola doručená okresnému súdu spolu s trestným spisom 5. septembra 2016. Obžaloba bola podaná za rovnaké trestné činy, aké vyplývali zo vzneseného obvinenia.

13. Z rukou písaného referátu sudcu okresného súdu zo 6. septembra 2016 (ktorého podpis je nečitateľný, avšak prakticky identický s podpisom sudcu uvedeným v rukou písanom referáte z 21. augusta 2016) vyplýva, že termín výsluchu sťažovateľa sa určuje na 6. október 2016 o 12.00 h.

14. Zo zápisnice okresného súdu o výsluchu obvinených sp. zn. 3 T 95/2016 zo 6. októbra 2016 predovšetkým vyplýva, že výsluch viedol predseda senátu JUDr. Ivan Alman. Uznesením bolo rozhodnuté, že dôvod väzby sťažovateľa trvá nezmenene aj po podaní obžaloby, sťažovateľ sa ponecháva vo väzbe a jeho žiadosť o prepustenie z väzby sa zamieta.

15. Zo sťažnosti z 10. októbra 2016 podanej sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu vyplýva, že o prepustenie z väzby požiadal 15. augusta 2016. Ani po uplynutí 30 dní, teda po 19. septembri 2016 nedostal predvolanie z okresného súdu, hoci bolo jeho povinnosťou o žiadosti bezodkladne rozhodnúť. Okrem toho 22. septembra 2016 opätovne žiadal okresný súd o prepustenie z väzby, a to pre porušenie obhajobných práv. Primeraná lehota na rozhodnutie o väzbe vrátane opravného konania je 4 až 7 týždňov. Znamená to, že došlo k porušeniu práva na urýchlené rozhodnutie o väzbe.

16. Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 Tos 101/2016 z 26. októbra 2016 vyplýva, že ním bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 95/2016 zo 6. októbra 2016. Čo sa týka argumentácie sťažovateľa, podľa ktorej žiadosť o prepustenie z väzby podal 15. augusta 2016 a rozhodnuté bolo až 6. októbra 2016, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práva na urýchlené rozhodovanie o väzbe, treba uviesť, že prokurátor potom, čo nevyhovел žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby v čase prípravného konania, 19. augusta 2016 predložil spis na rozhodnutie okresnému súdu. V rámci platného rozvrhu práce zákonná sudkyňa prípravného konania 21. augusta 2016 stanovila výsluch sťažovateľa na 13. september 2016 na účel rozhodnutia o väzbe. Tento výsluch sa však neuskutočnil, keďže zákonná sudkyňa, ktorá jediná mohla vo veci rozhodnúť vzhľadom na platný rozvrh práce, bola hospitalizovaná a je dlhodobo práceneschopná. Prokurátor 5. septembra 2016 podal obžalobu, ktorá podľa platného rozvrhu práce bola pridelená do senátu 3 T a sudkyňa pre prípravné konanie už vo veci nemohla rozhodovať, lebo od uvedeného dátumu bol príslušný vo veci rozhodnúť predseda senátu 3 T, ktorý stanovil termín rozhodovania o väzbe po podaní obžaloby na 6. október 2016. K predĺženiu rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby došlo preto z objektívnych dôvodov. Objektívne prieťahy pri rozhodovaní o väzbe nie sú dôvodom na prepustenie obžalovaného z väzby.

III.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

18. Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

19. Sťažovateľ je presvedčený, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby sa konalo s priet'ahmi.

20. Podľa názoru okresného súdu a krajského súdu treba spotrebovaný čas vzhľadom na všetky okolnosti považovať za primeraný.

21. „O väzbe musí súd rozhodnúť urýchlene („bref délai, „speedily“). Lehota začína podaním návrhu alebo žiadosti o končí vydaním konečného rozhodnutia súdu, príp. doručením tohto rozhodnutia, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného. Neexistuje nijaká pevne ustanovená lehota, v ktorej by súd musel rozhodnúť. Či sa rozhodlo urýchlene, posudzuje sa podľa všetkých okolností prípadu. Spravidla však lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru“ (Bezicheri c. Taliansko, Sanchez – Reisse c. Švajčiarsko, II. ÚS 432/2013, II. ÚS 193/2014, II. ÚS 80/2015).

22. Z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, ako aj zo vzájomne nesporných (nespochybnovaných) tvrdení účastníkov konania je možné zo skutkového hľadiska ustáliť nasledujúce rozhodujúce skutočnosti.

Žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, ktorú podal prokurátorovi, odstúpil tento (keďže sám žiadosti nevyhovel) okresnému súdu, ktorému došla 19. augusta 2016. Sudca pre prípravné konanie (ktorým bol JUDr. Ivan Alman) 21. augusta 2016 určil termín výsluchu sťažovateľa na účel rozhodnutia o žiadosti na 13. september 2016. Následne vydal pokyn na zrušenie termínu výsluchu, a to z dôvodu podania obžaloby vo veci, ktorá bola doručená 5. septembra 2016. Po podaní obžaloby bol zákonným sudcom veci i naďalej JUDr. Ivan Alman, ktorý 6. septembra 2016 určil termín výsluchu sťažovateľa na 6. október 2016. Uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 95/2016 zo 6. októbra 2016 bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá. V dôsledku sťažnosti podanej sťažovateľom bol spis 19. októbra 2016 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti. Dňa 24. októbra 2016 bol určený termín neverejného zasadnutia krajského súdu na 26. október 2016, keď uznesením sp. zn. 1 Tos 101/2016 bola sťažnosť podaná sťažovateľom zamietnutá. V ten istý deň bolo uznesenie krajského súdu aj písomne vyhotovené. Expedované bolo 31. októbra 2016 a spis bol vrátený okresnému súdu 2. novembra 2016, pričom sťažovateľ uznesenie krajského súdu prevzal 3. novembra 2016.

23. Možno konštatovať, že odo dňa doručenia žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby okresnému súdu 19. augusta 2016 do dňa rozhodnutia okresného súdu o žiadosti (6. októbra 2016) uplynulo celkom 48 dní. Odo dňa predloženia spisu krajskému súdu

(19. októbra 2016) do rozhodnutia krajského súdu o sťažnosti (26. októbra 2016) uplynulo celkom 7 dní, pričom do vrátenia spisu okresnému súdu (2. novembra 2016) uplynulo ešte 7 dní. Preto celková dĺžka konania na krajskom súde bola 14 dní.

24. Vychádzajúc z uvedeného treba dospieť k záveru, že konanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby pred okresným súdom, ktoré trvalo 48 dní, nezodpovedalo z časového hľadiska už uvedeným požiadavkám judikatúry. Na tom nič nemenia argumenty okresného súdu týkajúce sa časovej rezervy v súvislosti s doručovaním predvolania na výsluch, zariadením eskorty, pracovným voľnom sudcu a podaním obžaloby (v dôsledku ktorej v skutočnosti nedošlo vôbec k zmene osoby zákonného sudcu). Treba tiež dodať, že podľa dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, nezodpovedá skutočnosti argumentácia krajského súdu uvedená v jeho uznesení, podľa ktorej priet'ahy pri rozhodovaní o väzbe na okresnom súde mali byť spôsobené chorobou zákonnej sudkyne. V skutočnosti zákonným sudcom v rámci prípravného konania bol totiž JUDr. Ivan Alman, ktorý zostal zákonným sudcom aj po podaní obžaloby.

25. Vzhľadom na uvedené skutočnosti okresný súd porušil čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

26. Sťažovateľ požadoval priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 3 000 € ako satisfakciu za utrpenú ujmu.

Ústavný súd nepovažoval túto požiadavku za primeranú a zaviazal okresný súd na úhradu sumy 1 500 € (bod 2 výroku nálezu). Vychádzal pritom z časového rozsahu zistených priet'ahov v konaní, ako aj zo zásady spravodlivosti. V prevyšujúcej časti nároku na finančné zadosťučinenie nebolo možné sťažnosti vyhovieť (bod 4 výroku nálezu).

27. Rovnako nebolo možné vyhovieť sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 101/2016.

Konanie o opravnom prostriedku trvalo na krajskom súde celkom 14 dní, čo treba podľa názoru ústavného súdu považovať z časového hľadiska za plne primerané, preto ústavný súd sťažnosti v tejto časti nevyhoviel (bod 4 výroku nálezu).

28. Napokon sa sťažovateľ domáhal náhrady trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 449,56 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi uplatnenú sumu (bod 3 výroku nálezu). Ide o dva úkony právneho zastúpenia advokátom v roku 2017 (prevzatie a príprava zastupovania, replika) po 147,33 €, dva režijné paušály v sume po 8,84 €, ako aj o cestovné právneho zástupcu v sume 12,24 €, stratu času v sume 88,38 €, amortizáciu motorového vozidla v sume 36,60 €, to všetko v súvislosti s cestou právneho zástupcu do [REDACTED] osobným motorovým vozidlom na účel vykonania rozhovoru so sťažovateľom v rámci prevzatia a prípravy jeho zastupovania.

29. Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

30. Vzhľadom na čl. 133 časť vety pred bodkočiarkou ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2017